

РЕШЕНИЕ

№ 22076

гр. София, 02.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 02.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **5257** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 ДОПК.

Образувано е по жалба на „СМЕЛАДИЯ“ ЕООД със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, ет.1, ап.1, с управител М. К., чрез адв. С. З. от САК, срещу Постановления за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ с № 7319/29.04.2024г. и ПНПОМ № 7320/30.04.2024 г. на публичен изпълнител в Тд на НАП С..

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на двете ПНПОМ. Поддържа се, че не е обоснован изводът, че без обезпечителни мерки ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Твърди се, че процесните ПНПОМ са издадени в нарушение на чл.121, ал.1 от ДОПК, тъй като липсват основания да се предполага, че събирането на дължимите данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Сочи, че дружеството има едно единствено задължение за ДДС в размер на 64,50 лева и разполага с достатъчно активи, надвишаващи размера на предполагаемото задължение. Твърди се, че не са установени затруднения във финансовото състояние на дружеството, които да препятстват неговата дейност или да поставят в риск изпълнение на бъдещи публични задължения. Излага доводи, че след като при съпоставка между предполагаемия размер на задължението и активите на задълженото лице, липсва основание за налагане на обезпечени върху активите. Поддържа, че с наложените обезпечителни мерки се нарушава принципът на съразмерността и прекомерно се засягат интересите на жалбоподателя. Иска се отмяна на процесните постановления за налагане на

обезпечителни мерки.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител. По делото е постъпила писмена молба от 01.10.2024г. от процесуалния представител на дружеството-адв. З., с която заявява, че поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – и.д. директор на ТД на НАП-С., чрез юрисконсулт Р., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че решението на ответника следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, установи следното:

От административната преписка се установява, че на „СМЕЛАДИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е възложена ревизия за определяне на задължения по ЗДДС за периода 07.09.2023г. до 31.03.2024г. със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221324001811-020-001/11.04.2024 г. В хода на ревизията, ревизиращият екип е установил, че очаквания размер на задълженията на дружеството е сума от общо 150 615,00 лева.

С ПНПОМ с № 7319/29.04.2024г. /л.20/ и № 7320/30.04.2024г. /л.12/, издадени от главен публичен изпълнител в ТД на НАП – С., са наложени предварителни обезпечителни мерки – запори върху стоки, собственост на дружеството, находящи се в склад в [населено място], кв Т., [улица], сграда 1Б. Постановленията са издадени по искане на ревизиращ орган във връзка с възложена на дружеството ревизия със ЗВР № Р-22221324001811-020-001/11.04.2024 г. Предполагаемият размер на задълженията, посочен от ревизиращият орган, е 150 615,00 лв., като до тази сума са наложени и запорите.

Срещу така издадените постановления за налагане на обезпечителни мерки е подадена жалба с вх.№ 53-06-4614/07.05.2024г. до директора на ТД на НАП С.. По делото е представено решение № ПО-48/14.05.2024г., с което тя е оставена без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК, предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за

форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл.121, ал.2 и чл.195, ал.5 ДОПК.

Първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 ДОПК в случая не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото, от жалбоподателя са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложените съгласно чл. 121, ал. 1 ДОПК с ПНПОМ с № 7319/29.04.2024г. и ПНПОМ № 7320/30.04.2024г. запор върху стоки на дружеството.

Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК в случая не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни, по чл. 121, ал.1 ДОПК, за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им, изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1–8 ДОПК не се изисква и затова липсата му не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 ДОПК, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл.165 ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл.121, ал.1, пр.1 ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски преди ревизионен акт за тях да е издаден като изпълнителен титул.

Третото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 3 ДОПК не може да се приложи, тъй като предварителните обезпечителни мерки са наложени при спазване на изискванията по чл. 121, ал. 1 ДОПК.

Процесните обезпечителни мерки са наложени в хода на ревизия, с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Съгласно чл. 121, ал. 3 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност. Разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК следва да се тълкува съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, деклариран в чл. 121, ал. 1 ДОПК - охрана на събирането на публични държавни вземания. Всяко обезпечение неминуемо води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при

наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не пречат, или не водят до спиране на дейността на лицето. При липсата на имущество или при неговата недостатъчност, обаче, се налага балансиране между публичния интерес от събиране на евентуалните бъдещи публични задължения и накърнения частен интерес от наложените ограничителни мерки. В случая, доколкото липсват доказателства за наличието на други активи, наложените запори се явяват единствената подходяща обезпечителна мярка.

ПНПОМ са мотивирани. Както приходните органи, така и съдът, в производството по чл. 197 ДОПК, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи досежно дължимостта на публичните задължения и техния размер. Преценката в обезпечителното производство се ограничава до възможността да се осигури събирането на бъдещото публично вземане, като с ограничителната мярка възможно минимално се затрудни дейността на лицето. В случая тази предпоставка е налице – евентуалните бъдещи задължения на лицето са в особено големи размери – 150 615, 00 лв., което изрично е посочено в процесните ПНПОМ, като със запориране на собствените на дружеството стоки до сумата в размер на евентуалните бъдещи задължения няма данни да се спира извършваната от лицето дейност съгл. чл. 121, ал. 3, изр. 2 ДОПК.

Съгласно чл. 121, ал. 2 ДОПК вр. чл. 195, ал. 7 ДОПК предварителното обезпечение трябва да съответства на бъдещото публично вземане, чието събиране гарантира. Така законът изисква съпоставимост на двете величини. В случая не се доказва поддържаната от жалбоподателя непропорционалност. Същият, въпреки носената доказателствена тежест в производството, не ангажира никакви доказателства, че вследствие наложените запори дейността му е спряла, както и не ангажира доказателства, установяващи неговото финансово и имуществено състояние, респективно, че притежава имущество и/или вземания, достатъчни да покрият стойността на очакваните задължения по ревизионен акт.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на оспорване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП - С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, което съдът определя в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал.3 от ДОПК Административен съд София - град, I отделение, 18 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „СМЕЛАДИЯ“ ЕООД,[ЕИК], чрез адв. С. З. от САК срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 7319/29.04.2024г. и Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 7320/30.04.2024г. на публичен изпълнител, като неоснователна.

ОСЪЖДА „СМЕЛАДИЯ“ ЕООД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление в

[населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“, ет.1, ап.1, представляван от управителя М. К., да заплати на Териториална дирекция на Националната агенция за приходите – С. разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на сумата 100/сто/ лева.

Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: